

Historische canon Garderegiment Fuseliers Prinses Irene

ISAF (Afghanistan)

In 2001, kort na de beruchte aanslagen op 11 september, verklaarden de Verenigde Staten de oorlog aan het terrorisme. Het eerste doelwit was het regime van de Taliban in Afghanistan. De fundamentalistische beweging zou onderdak bieden aan Osama Bin Laden en zijn Al Qa'ida. Op 7 oktober 2001 begon operatie *Enduring Freedom* met een reeks luchtaanvallen op trainingskampen van de Taliban. De operatie zette zich voort op de grond. De val van het Taliban-bewind liet daarna niet lang op zich wachten.

Na jaren van oorlog was het land volledig ontwricht. Van een overheid, leger of politie was nauwelijks nog sprake. Het maatschappelijke leven was verlamd, de toekomst onzeker. Als het zo uitkwam schoot iedereen op iedereen: krijgsheren, criminelen, milities en ruziënde stammen.

Eind december 2001 werd de NAVO-geleide *International Security and Assistance Force Afghanistan* (ISAF) opgericht. ISAF moest orde scheppen in de chaos. ISAF moest veiligheid bieden, vertrouwen scheppen, overheden herstellen en veiligheidsdiensten opbouwen. Uiteindelijk moest ISAF de Afghanen weer het vertrouwen geven om het zelf te doen, in vrijheid.

Nederland leverde in verhouding een flinke bijdrage aan de missie. Na inzet van eenheden in Kabul, Baghlan, Kunduz en Mazer-e-Sharif, werden in *Regional Command South* (RC-South) een brigadetaakgroep en luchtmachteenheden ontplooid. De taakgroep streek neer in de provincie Uruzgan, als *Taskforce Uruzgan* (TFU).

De operatie was bijzonder complex. Het optreden binnen de Afghaanse stammenmaatschappij en de samenwerking met de vele hulporganisaties vereisten vaker een diplomatieke dan een militaire benadering. Ook de inbreng van het Afghaanse leger en de politie verliep niet altijd gladjes. De TFU had hier dagelijks mee te maken. Het was een leerproces, met *ups* en *downs*. De veiligheidssituatie bleef evenwel uiterst kwetsbaar. Er moest vaak hard worden gevochten. De dreiging van geïmproviseerde explosieven (IED's) werd steeds groter.

17 Pantserinfanteriebataljon leidde tweemaal de *battlegroup* van de TFU. De eerste keer, in 2006-2007 (BG-2), waren orde en rust in de provincie ver te zoeken. De tweede keer, in 2010 (BG-10), bleek er veel ten goede gekeerd. De beide compagnieën van 17 Pantserinfanteriebataljon die aan andere *battlegroups* waren toegevoegd (BG-9 en 11) merkten dit ook. In elk geval waren de bases in het operatiegebied een stuk comfortabeler geworden, maar dat was voor een doorgewinterde militair slechts bijzaak. Het ging erom wat er 'buiten de poort' gebeurde. Het bleef er gevaarlijk. IED's bezorgden de Nederlandse militairen, behalve oponthoud, veel leed. Aan de andere kant zagen de Fuseliers ook dat de Afghaanse politie en het leger inmiddels professioneler optraden. Ze zagen ook de effecten van de wederopbouw. Er was meer bedrijvigheid. De infrastructuur was verbeterd. Er waren schooltjes. Het was nog niet veel, maar de TFU boekte vooruitgang. Twee stappen vooruit, één stap achteruit, maar er was vooruitgang.